

Тая трисвятая пѣсня зела начало-то си отъ слѣдующе-то обстоятельство. Въ царуванье на императоръ-тъ Θεодосій 2-й, кога въ Цариградъ изобщо всички ся молили въ църквѣ Богу за да престане землетресеніе-то при Патрикь-тъ Прокль, едно дѣте подигналося изъ посреди молящи-тъ ся на воздухъ-тъ, и послѣ казало, чи оно слушало небеснѣ-тъ пѣснѣ на ангелы-тъ: Святый Боже, Святый Кръпкій, Святый Безсмертныи. Народъ-тъ пощо услышалъ това, усилилъ молитвѣ-тъ си, и повторяйки слова-та кои-то слушало дѣте-то притурилъ: помилуй насъ! слѣдъ това землетресеніе-то престанало. И отъ тогива трисвятѣ-тъ пѣснѣ пріела всички-та православна Църква.

Пощо встѣпилъ Христосъ въ общественно-то служеніе, челоуѣцы-тъ усердно слушали Негово-то ученіе и ній, пощо ся принесе евангеліе на престолъ-тъ, скоро слушаме читанье (*) на апостолъ-тъ и евангеліе.

При читанье-то на Апостолъ-тъ бива каденье. Оно изображава распространеніе, какъ благоуханіе, на благовѣстіе-то по землѣ-тъ за Христа и христіанскій-тъ животъ презъ уста-та на Апостолы-тъ.

Читанье на новозавѣтно-то священно писаніе — апостолъ-тъ и евангеліе-то.

На насъ христіане-тъ Новозавѣтно-то Священно Писаніе предлага отрадно и винаги нужно, ученіе напминава за наши-тъ дѣлжности; изображава животъ-тъ на първы-тъ христіански църквы и приноси утѣшеніе и назиданіе на наши-тъ души (**). За да слушѣтъ читанье-то на апостолъ-тъ и евангеліе-то допускалися и оглашенны-тъ. Това читанье на новозавѣтны-тъ

(*) Много полезно бы было, акобы православны-тъ христіане по въскресны-тъ (святинедѣльны) дни предъ литургіѣ-тъ дома съ размышленіе прочитавали онози евангеліе, кое-то ще ся чита при литургіѣ-тъ. Съ такво намѣреніе и помѣщавася въ тѣзи книжки указатель на евангеліески-тъ чтенія во всички-тъ дни на годинѣ-тъ.

(**) Желательно е, чтото читанье-то на апостолъ-тъ и евангеліе-то да бива благоговѣйно а не съ виканье и църканье. Тяжко е да слуша челоуѣкъ како чтецы-тъ и о.о. діаконы-тъ гордейкися високій свой гласъ, безъ всякъ мѣстѣхъ нуждѣ въ малы църквы по нѣкой пѣтъ, кога произносятъ священно-то писаніе, видимо ся силѣтъ да кончѣтъ въ най высоки ноты въ ущербъ на гласъ-тъ и грѣди-тъ си подобно и на църковно-то благоприличіе, и слухъ-тъ на молящи-тъ ся въ храмъ-тъ. Скромно и не църкливо да чѣтъ чтецы-тъ, увѣщавали и Тертуліанъ (2-й в.) и Св. Кипріанъ (3-й в.) и Св. Златоустъ (4-й в.).